

Kusztos Endre

Egy vonal nála lelkiismereti kérdés. A Küküllő mente a nagyvilág. Kibírja napokig szó és étel nélkül, kréta nélkül egy óráig sem. Szegény ember, de ezt ő nem tudja. Gazdag lehetne, de neki nem fizetődik ki. Él, mint minden ember, gondok között. De hajnalban, amikor eláll az eső, s a szűrt, sápadt fényben tollászkodnak a füvek, ébrednek a kerék barázdálta kanyargós utak, odvas gyökereiket vádlón mutogatják a fák, apró házaikat rejtenék a faluk — mondom, hajnalban —, amikor pitymallik, amikor ébred a világ, s nincs ideje magát pózba vágni, akkor leül egy vizes martra, cipőjéről előbb gondosan levakar néhány kiló sarat, és mosolyog. Mert az övé lett a pillanat. Egy színekompozíció a boglyán, egy fény-árnyék játék a vízen, egy századok óta földet túró ősökre sajtós a magányos házban, küzdelem a létért egy göcsörtös gyökérben.

És a nyugalom ilyenkor úgy telepszik rá a lelkére, mint madár az ágra. Mikor a világ felébred, becsukja a mappáját és elindul haza. Embernek.

HUSZÁR SÁNDOR

KUSZTOS ENDRE FESTMÉNYE

